

Οι προσδοκίες του WWF από τη διάσκεψη της UNFCCC για το κλίμα στο Ντέρμπαν της Νοτίου Αφρικής

Η διάσκεψη του Ντέρμπαν (COP 17) αποτελεί ένα κρίσιμο σταυροδρόμι στις διαπραγματεύσεις του ΟΗΕ για την κλιματική αλλαγή. Οι ηγέτες των κυβερνήσεων έχουν τη δυνατότητα είτε να δουλέψουν πάνω σε όσα έχουν επιτευχθεί στην περσινή διάσκεψη του Κανκούν και να συνεργαστούν για την αποτροπή των χειρότερων επιπτώσεων της κλιματικής αλλαγής, είτε να επιτρέψουν στα κοντόθωρα συμφέροντα μερικών κρατών να διαλύσουν τις συζητήσεις και να μας οδηγήσουν σε μια μη αναστρέψιμη αύξηση της θερμοκρασίας του πλανήτη, αύξηση που μπορεί να ξεπεράσει τους 3° – 4° C σε σχέση με τα προβιομηχανικά επίπεδα. Το μονοπάτι που θα ακολουθήσουν οι ηγέτες δεν είναι δυστυχώς ακόμα δεδομένο. Ας έχουν τουλάχιστον υπόψη ότι οι συζητήσεις διεξάγονται σε αφρικανικό έδαφος, μια ήπιορο ιδιαίτερα ευάλωτη στις επιπτώσεις της αλλαγής του κλίματος.

Το Ντέρμπαν είναι η τελευταία ευκαιρία για τις χώρες που συμμετέχουν προκειμένου να παρέχουν εγγυήσεις σχετικά με το καθεστώς της μελλοντικής συμφωνίας για το κλίμα. Η πρώτη περίοδος δεσμεύσεων, το γνωστό σε όλους Πρωτόκολλο του Κιότο, εκπνέει το Δεκέμβριο του 2012, σε ένα χρόνο από τώρα. Οι πολίτες του κόσμου περιμένουν από τις συμμετέχουσες χώρες ξεκάθαρα μηνύματα για αυτά που θα πράξουν σε μια δεύτερη δεσμευτική περίοδο ώστε να συνεισφέρουν ουσιαστικά στην σωτηρία του πλανήτη και των κατοίκων του.

Όμως αν οι διαπραγματευτές συνεχίσουν με την ίδια διάθεση κωλυσιεργίας, η COP 17 είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Έως σήμερα, οι χώρες δεν έχουν κάνει χρήση των θετικών στοιχείων που εξήχθησαν στην περσινή διάσκεψη του Κανκούν ώστε να προχωρήσουν σε πιο φιλόδοξα βήματα. Για την ακρίβεια, οι χώρες έχουν αποτύχει ακόμα και στο να τηρήσουν τις βασικές συμφωνίες που ελήφθησαν στο Κανκούν.

Το κλειδί ανάμεσα στα μεγάλα ανοιχτά ζητήματα είναι το μέλλον του Πρωτοκόλλου του Κιότο. Πρόκειται για την μόνη μέχρι στιγμής δεσμευτική διεθνή συμφωνία για την μείωση των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου, που όμως εκπνέει σε ένα χρόνο. Η ΕΕ έχει δηλώσει ότι επιθυμεί τη συνέχισή του, εάν άλλα κράτη συμμετέχουν σε αυτό. Άλλες μεγάλες ανεπτυγμένες χώρες, όπως η Ιαπωνία, η Ρωσία και ο Καναδάς, αρνούνται να υποστηρίξουν την ΕΕ εκτός εάν αναλάβουν παρόμοιες δεσμεύσεις οι αναπτυσσόμενες χώρες.

Από την πλευρά τους, οι αναπτυσσόμενες χώρες έχουν επισημάνει πως η συμφωνία για την συνέχιση του Πρωτοκόλλου του Κιότο αποτελεί για αυτές την κόκκινη γραμμή για την πρόοδο των διαπραγματεύσεων. Όμως είναι πλέον σαφές πως και οι αναπτυσσόμενες χώρες θα πρέπει να επιδείξουν την ετοιμότητά τους να αναλάβουν νομικά δεσμευτικές δράσεις στο μέλλον. Αυτό το αδιέξοδο απειλεί όχι μόνο το μέλλον του Πρωτοκόλλου του Κιότο αλλά και όλες τις υπόλοιπες συμφωνίες για τα επιμέρους θέματα των συζητήσεων στην COP 17.

Το δεύτερο μεγάλο ζήτημα αφορά την μακροπρόθεσμη χρηματοδότηση, για την μείωση των εκπομπών και την πληρωμή δράσεων προσαρμογής στην κλιματική αλλαγή. Το ζήτημα περιλαμβάνει την ανάγκη συμφωνίας για την διαχείριση του Πράσινου Κλιματικού Ταμείου των Ηνωμένων Εθνών, καθώς και για τις πηγές προέλευσης των \$100 δις που οι ανεπτυγμένες χώρες έχουν δεσμευθεί (στην Κοπεγχάγη) ότι θα καταβάλλουν. Μια συναινετική συμφωνία στην Μεταβατική Επιτροπή της UNFCCC, που έχει ως αντικείμενο εργασίας την δημιουργία του Πράσινου Κλιματικού Ταμείου, συναντά εμπόδια εξαιτίας αντιδράσεων δυο χωρών. Ως αποτέλεσμα, κάθε χώρα μπορεί να ζητήσει νέες διαπραγματεύσεις στο Ντέρμπαν για το ίδιο θέμα και να αμφισβητήσει το καλά ζυγισμένο συμβιβαστικό κείμενο που εξήχθη από την Μεταβατική Επιτροπή.

Το WWF ανησυχεί για το ενδεχόμενο κατάρρευσης των διαπραγματεύσεων στο Ντέρμπαν. Εκδηλώνουμε την ανησυχία μας όχι για να κινδυνολογήσουμε αλλά για να προειδοποιήσουμε τους ηγέτες ότι με την στάση τους βαδίζουν προς την αποτυχία των

συζητήσεων. Η αποτυχία σε αυτή την συγκεκριμένη χρονική στιγμή δεν μπορεί να αποτελέσει επιλογή.

Επιπρόσθετα, παρακινούμε την Νοτιοαφρικανική Προεδρία της COP 17 να επιδείξει τη δέουσα ηγετική στάση και να εγκαθιδρύσει μια διαδικασία που θα ευνοήσει την επίτευξη μιας καλής συμφωνίας.

Το WWF αναμένει από την COP 17 να επιτύχει σε δυο κύρια αντικείμενα:

- Διασφάλιση της λειτουργικότητας της συμφωνίας του Κανκού
- Αύξηση του βαθμού φιλοδοξίας των συζητήσεων και θέσπιση των βάσεων για μια μελλοντική νομικά δεσμευτική συμφωνία

Ένα ισορροπημένο πακέτο του Ντέρμπαν – Κύρια στοιχεία

Μείωση των εκπομπών

Ένα ηθικό, κοινό όραμα για την προστασία των ανθρώπων και των οικοσυστημάτων.

Στο Ντέρμπαν, οι κυβερνήσεις πρέπει να παράγουν ένα κοινό όραμα που θα περιλαμβάνει στόχους για την μείωση των εκπομπών ώστε να επιτευχθεί ο συμφωνηθείς σκοπός «σταθεροποίησης των συγκεντρώσεων αερίων θερμοκηπίου στην ατμόσφαιρα σε επίπεδα που θα αποτρέψουν τις επικίνδυνες ανθρωπογενείς παρεμβολές στο κλιματικό σύστημα». Αυτό θα πρέπει να περιλαμβάνει αναλυτικές αρχές καθοδήγησης για την μελλοντική ενασχόληση της UNFCCC.

Το WWF προτείνει την υιοθέτηση παγκόσμιου στόχου που θα περιλαμβάνει και θα προβλέπει την μεγιστοποίηση των εκπομπών έως το 2015, και μια επακόλουθη μείωση των εκπομπών κατά 80% έως το 2050 σε σχέση με τα επίπεδα του 1990. Οι στόχοι θα πρέπει να αναθεωρούνται περιοδικά υπό το βάρος νέων επιστημονικών αποδείξεων.

Τα συμβαλλόμενα μέρη θα πρέπει να υιοθετήσουν ένα κοινό όραμα για τον περιορισμό των εκπομπών από την αποδάσωση και την υποβάθμιση των δασών (REDD+): πρέπει να συμφωνήσουν σε ένα στόχο παύσης και αντιστροφής της απώλειας δασοκάλυψης έως το 2020, ως μια ποσοτικοποιημένη και σημαντικά συνεισφορά στους υπέρτατους στόχους της Σύμβασης για το Κλίμα.

Θέσπιση των βάσεων για συμφωνία με τα επιστημονικά πορίσματα Η επιστημονική επιθεώρηση που προβλέπεται από την συμφωνία του Κανκού να συμβεί την περίοδο 2013-2015 είναι απαραίτητη προκειμένου να αποσαφηνιστεί ο βαθμός φιλοδοξίας και πρέπει να συμπληρωθεί με παράλληλη επιθεώρηση της επάρκειας των στόχων μείωσης των εκπομπών. Η επιθεώρηση θα πρέπει να δώσει την εντολή για διαπραγμάτευση νέων στόχων την περίοδο 2017-2022. Το WWF πιστεύει ότι τα συμβαλλόμενα μέρη πρέπει να συμφωνήσουν στο αδιάψευστο γεγονός πως η καλύτερη διαθέσιμη επιστημονική πληροφορία θα πρέπει να καθορίσει το επίπεδο των δράσεων για την μείωση των εκπομπών. Η προσπάθεια κάθε κράτους θα πρέπει να είναι δίκαια κατανοητή και να εντάσσεται μέσα σε ένα ισχυρό θεσμικό πλαίσιο. Στο Ντέρμπαν, ο Επικουρικός Φορέας Επιστημονικής και Τεχνολογικής Αρωγής (SBSTA) πρέπει να συμφωνήσει στα προκαταρκτικά βήματα της επιθεώρησης, συμπεριλαμβανομένης της ανάθεσης μιας επιστημονικής έκδοσης για το τι σημαίνει επιστημονικά, τεχνικά και κοινωνικοοικονομικά η προσπάθεια μείωσης των εκπομπών σε τέτοιο βαθμό ώστε η αύξηση της παγκόσμιας θερμοκρασίας να μην ξεπεράσει τους 1,5° C σε σχέση με τα προβιομηχανικά επίπεδα.

Κλείσιμο του «χάσματος γιγατόνων» Μία έκθεση του Περιβαλλοντικού Προγράμματος των Ηνωμένων Εθνών (UNEP) επισήμανε πέρυσι ότι υπάρχει μεγάλο κενό της τάξης των 5-9 γιγατόνων CO₂ έως το 2020. Πρόκειται για ένα κενό μεταξύ της μείωσης των παγκόσμιων εκπομπών που έχουν υποσχεθεί έως σήμερα τα κράτη και της απαιτούμενης μείωσης ώστε να υπάρχουν πιθανότητες περιορισμού της αύξησης της παγκόσμιας θερμοκρασίας κάτω από τους 2° C. Οι σημερινές δεσμεύσεις των κρατών καθίστανται ακόμα πιο ανεπαρκείς αν ληφθεί υπόψη η έκκληση πάνω από 100 κρατών του κόσμου να γίνει ότι είναι δυνατό προκειμένου να μείνουμε κάτω από τους 1,5° C.

Οι δεσμεύσεις για την μείωση των εκπομπών πολλών ανεπτυγμένων κρατών πρέπει να επαναξιολογηθούν. Τα κράτη πρέπει να έρθουν στο Ντέρμπαν με πληρέστερες δεσμεύσεις, αφήνοντας εκτός τις διάφορες 'τρύπες' που τεχνηέντως έχουν δημιουργήσει. Πρέπει να δηλώσουν πρόθυμα να δεχθούν νομικά δεσμευτικούς

στόχους. Συνολικά, η μείωση των εκπομπών από τις ανεπτυγμένες χώρες πρέπει να αγγίξει το ανώτερο εύρος του περιθωρίου μείωσης των εκπομπών κατά 25-40% έως το 2020, ενός περιθωρίου που έχει συμφωνηθεί στο παρελθόν. Επιπρόσθετα, οι αναπτυσσόμενες χώρες που δεν έχουν ακόμα δεσμευτεί για την κατάθεση των δικών τους Κατάλληλων Εθνικών Δράσεων για την μείωση των εκπομπών (NAMAs) θα πρέπει να το πράξουν πριν την έναρξη των διαπραγματεύσεων.

Το WWF περιμένει από τα κράτη να ενημερώσουν άμεσα τη γραμματεία της UNFCCC για τις αλλαγές στις δεσμεύσεις τους και για τη μεθοδολογία εκπλήρωσης αυτών των δεσμεύσεων, έτσι ώστε να προωθήσουν την απαραίτητη διαφάνεια.

Νομική μορφή

Συμφωνία για μια δεύτερη δεσμευτική περίοδο του Πρωτοκόλλου του Κιότο με ρητή εντολή στη σύμβαση για την δημιουργία μιας νομικά δεσμευτικής συμφωνίας. Το Πρωτόκολλο του Κιότο παρέχει ένα καθαρό πλαίσιο δεσμεύσεων για τις ανεπτυγμένες χώρες, όμως η πρώτη περίοδος εκπνέει το 2012 και πλέον δεν υπάρχει χρόνος –η ανάγκη– για επαναδιαπραγμάτευση των δομικών του στοιχείων.

Ως αποτέλεσμα, το WWF περιμένει από τις ανεπτυγμένες χώρες να συμφωνήσουν σε μια δεύτερη περίοδο του Κιότο και να περιγράψουν τις δικές τους δεσμεύσεις για την μείωση των εκπομπών την περίοδο 2013-2017 ενός του ίδιου πλαισίου. Είναι εξίσου ξεκάθαρο ότι το έργο για την Μακρόχρονη Συνεργατική Δράση (LCA) θα πρέπει να παραδώσει τις υποσχέσεις που είχε αφήσει ήδη από το Μπαλί (COP13) και να καταλήξει σε μια νομικά δεσμευτική συνθήκη. Αυτή η συμφωνία πρέπει να είναι σε θέση να ανταποκριθεί στα ευρήματα της 5^{ης} έκθεσης αξιολόγησης της IPCC.

Επίσης, όλες οι ανεπτυγμένες χώρες που δεν μετέχουν στο Πρωτόκολλο του Κιότο πρέπει να περιγράψουν τη δική τους συνεισφορά στη μείωση των εκπομπών και να την συμπεριλάβουν σε μια συμφωνία του Ντέρμπαν. Οι αναπτυσσόμενες χώρες πρέπει να περιγράψουν τις εθελοντικές τους δεσμεύσεις για την μείωση των εκπομπών βάσει των αρχών της ισότητας και της κοινής αλλά διαφοροποιημένης ευθύνης.

Χρηματοδότηση

Να καταστεί λειτουργικό το Πράσινο Κλιματικό Ταμείο, ώστε να ξεκινήσει η χρηματοδότηση το 2013 και να επιτευχθεί πρόοδος στην εξεύρεση νέων πηγών άντλησης κεφαλαίων. Τα κράτη πρέπει να εγκρίνουν την έκθεση που υποβλήθηκε από την Μεταβατική Επιτροπή για τον σχεδιασμό και την λειτουργικότητα του Πράσινου Κλιματικού Ταμείου. Επιπρόσθετα, αναμένουμε δεσμεύσεις για την παροχή ρευστού στο Ταμείο ώστε να ξεκινήσουν οι πρώτες εκροές από το 2012.

Τα κράτη πρέπει επίσης να υιοθετήσουν ολοκληρωμένες αποφάσεις για τις πηγές χρηματοδότησης που θα εξασφαλίζουν επαρκή ροή πόρων για την μείωση των εκπομπών και την προσαρμογή των αναπτυσσόμενων χωρών στις κλιματικές επιπτώσεις. Αυτό περιλαμβάνει δεσμεύσεις χρηματοδότησης για την περίοδο 2013-2015, ώστε το αργότερο έως το 2020 οι χρηματοροές να ανέρχονται σε \$100 δις. Το Ταμείο πρέπει να χρησιμοποιήσει τους πόρους υπό συνθήκες απόλυτης διαφάνειας, κάνοντας χρήση κατάλληλων μηχανισμών για την μόχλευση όσο το δυνατόν περισσότερων πόρων του ιδιωτικού τομέα.

Αν και σε βραχυπρόθεσμο ορίζοντα, οι περισσότερες χρηματοροές θα προέλθουν από τον δημόσιο προϋπολογισμό των ανεπτυγμένων κρατών, σύντομα πρέπει να βρεθούν νέες πηγές χρηματοδότησης ώστε να παρέχεται αξιόπιστη και προβλέψιμη εκροή πόρων. Πολλά υποσχόμενες πηγές είναι για παράδειγμα η επιβολή τιμής άνθρακα για τις εκπομπές από την ναυτιλία και την αεροπορία, η επιβολή φόρου επί των συναλλαγών (FTT's) και η δημοπράτηση δικαιωμάτων εκπομπών. Το Ντέρμπαν πρέπει να καταλήξει σε ένα καλά δομημένο πρόγραμμα για όλα τα παραπάνω ζητήματα. Η UNFCCC πρέπει να παίξει κεντρικό ρόλο στην όλη διαδικασία και να λάβει τις τελικές αποφάσεις για την εύρεση, την κατανομή και την εκταμίευση της κλιματικής χρηματοδότησης.

Το WWF θεωρεί ότι η εύρεση πόρων από μηχανισμούς σε ναυτιλία και αεροπορία είναι προτεραιότητα, καθώς πρόκειται για μια σημαντική πηγή χρηματοδότησης. Υπάρχουν μάλιστα σήμερα αρκετά δείγματα προόδου για χρηματοροές από τη θέσπιση μηχανισμών τέτοιου είδους στην ναυτιλία. Αυτό συμβαίνει εξαιτίας μιας πρότασης περί «μη καθαρής επίδρασης» στις αναπτυσσόμενες χώρες. Πρόκειται για μια πρόταση που το WWF στηρίζει. Στο Ντέρμπαν, τα κράτη πρέπει να δώσει ξεκάθαρες οδηγίες στο Διεθνή

Οργανισμό Ναυτιλία (IMO) και τον Διεθνή Οργανισμό Πολιτικής Αεροπορίας (ICAO) για το σχεδιασμό και την εφαρμογή των μέτρων περιορισμού των εκπομπών από τους δυο κλάδους. Οι αποφάσεις στο Ντέρμπαν πρέπει να διαθέτουν παγκόσμια διάσταση.

**Μετρήσιμη,
Ανακοινώσιμη
και
Επαληθεύσιμη
(MRV) μείωση
εκπομπών¹**

Υιοθέτηση κύριων οδηγιών για την μέτρηση, την καταγραφή και την επαλήθευση (MRV). Αυτές οι οδηγίες πρέπει να υιοθετηθούν στην COP 17 και μόνο μερικά ανυπερβλητα εμπόδια να λυθούν το COP 18. Τα κράτη πρέπει να αντιμετωπίσουν τα MRV στοιχεία ως όχι ένα βάρος καταγραφής αλλά ως ένα απαραίτητο στοιχείο μέτρησης της πρόοδου των παγκόσμιων διεργασιών για την μείωση των εκπομπών, ως μια βελτίωση της ικανότητάς τους να καταμετρούν και να αναφέρουν και ως ένα κατάλληλο δείκτη για την μέτρηση των επιπτώσεων των μέτρων και πολιτικών τους.

Η υιοθέτηση κοινών κανόνων μέτρησης των στόχων των ανεπτυγμένων κρατών. Τα κράτη που μετέχουν στο Πρωτόκολλο του Κιότο πρέπει να συμφωνήσουν στο εύρος και τον τρόπο καταγραφής για ζητήματα όπως η χρήση γης, οι αγορές άνθρακα, η «μεταφορά καυτού αέρα»² και η συμπερίληψη νέων εκπομπών. Όλα αυτά πρέπει να επιλυθούν με διάφανο τρόπο, χωρίς να αλλάξουν οι στόχοι για απόλυτες μειώσεις εκπομπών. Η πρόοδος σε αυτά τα ζητήματα πρέπει να γίνει μέσα από τη διαδικασία για την Μακροχρόνια Συνεργατική Δράση προκειμένου κράτη όπως οι ΗΠΑ που δεν έχουν υπογράψει το Πρωτόκολλο του Κιότο να μπορούν να συγκρίνουν τις προσπάθειές τους με άλλες χώρες βάσει ενός κοινού συστήματος κανόνων.

Διετείς εκθέσεις. Στο Ντέρμπαν πρέπει να υιοθετηθούν οδηγίες για το περιεχόμενο, το χρόνο, τη δομή και τη σχέση με τις εθνικές εκθέσεις κοινοποίησης (National Communications) των διετών εκθέσεων προόδου των ανεπτυγμένων κρατών και των διετών εκθέσεων επικαιροποίησης των αναπτυσσόμενων κρατών. Έτσι τα κράτη θα είναι σε θέση να ετοιμάσουν εγκαίρως τις εκθέσεις τους για την περίοδο 2013-2015 ενσωματώνοντας επιπλέον την αναθεώρηση του στόχου των 1,5^ο C.

Το WWF ζητά από τα κράτη να συμφωνήσουν ότι τον Οκτώβριο του 2012 θα δοθεί η διετής έκθεση των ανεπτυγμένων κρατών, ενώ οι αναπτυσσόμενες χώρες πρέπει να συμφωνήσουν ότι θα υποβάλλουν τις δικές τους εκθέσεις από το Μάιο του 2013. Οι διετείς εκθέσεις πρέπει να παρέχουν επαρκή πληροφόρηση για το κλείσιμο του χάσματος στους στόχους των ανεπτυγμένων κρατών, και καλύτερη ανάλυση για το σύστημα καταγραφής των εκπομπών των αναπτυσσόμενων κρατών.

Κατάλληλα επίπεδα ευελιξίας θα πρέπει να εξασφαλιστούν για τις αναπτυσσόμενες χώρες, χωρίς όμως να γίνουν εκπτώσεις στην αξιοπιστία και την διαφάνεια των υποβαλλόμενων στοιχείων.

Κοινή φόρμα αναφοράς για την χρηματοδότηση. Τα στοιχεία για μια κοινή φόρμα αναφοράς που είχαν συμφωνηθεί στο Κανκούν πρέπει να αποσαφηνιστούν στο Ντέρμπαν. Οι ανεπτυγμένες χώρες πρέπει να αποσαφηνίσουν την έννοια «νέα και επιπρόσθετη χρηματοδότηση», θέτοντας επιπλέον ένα συγκεκριμένο έτος αναφοράς. Να αποσαφηνίσουν επιπλέον τις θέσεις τους για την χρηματοδότηση που θα προέλθει από διμερή ή πολυμερή κανάλια, καθώς και τους τρόπους μόχλευσης των ιδιωτικών κεφαλαίων και τους ευνοϊκούς όρους για την διοχέτευση δανείων και εγγυήσεων.

Διεθνής Αξιολόγηση και Επιθεώρηση (ΔΑΕ) και Διεθνής Διαβούλευση και Ανάλυση (ΔΔΑ). Τα κράτη πρέπει να ξεκινήσουν να αναπτύσσουν κανόνες για τις συγκεκριμένες διαδικασίες και να έχουν ολοκληρώσει την εργασία τους έως την COP 18.

¹ Δείτε περισσότερα για τις θέσεις του WWF σχετικά με την μετρήσιμη, ανακοινώσιμη και επαληθεύσιμη μείωση των εκπομπών: <http://unfccc.int/resource/docs/2011/smsn/ngo/340.pdf>

² Σύμφωνα με τους ισχύοντες κανονισμούς του Πρωτοκόλλου του Κιότο, οι χώρες που επιτυγχάνουν τους στόχους μείωσης για το 2012, μπορούν να μεταφέρουν για την επόμενη περίοδο δέσμευσης (2013-2017) τα περισσευούμενα δικαιώματα ρύπανσης. Εξαιτίας της δραματικής μείωσης των εκπομπών τα τελευταία 20 χρόνια στις οικονομίες του πρώην ανατολικού μπλοκ, χώρες όπως η Ρωσία, η Ουκρανία, η Ουγγαρία και η Πολωνία έχουν συγκεντρώσει στην κατοχή τους πολλά από αυτά τα δικαιώματα, τις ονομαζόμενες Καταλογισμένες Ποσοτικές Μονάδες – ΚΠΜ (Assigned Amount Units - AAUs). Σύμφωνα με πρόσφατες μελέτες, αυτές οι μεταφορές μονάδων 'καυτού αέρα' θα μπορούσαν να αντικαταστήσουν ακόμα και τις μισές από τις απαιτούμενες εγχώριες μειώσεις εκπομπών για την επίτευξη του στόχου 20%.

Προσαρμογή

Εφαρμογή των συμφωνηθέντων στο Κανκούν για την προσαρμογή και επίτευξη νέας συμφωνίας για τα στοιχεία του προγράμματος εργασίας περί «απωλειών και βλαβών»

Τα κράτη πρέπει να συμφωνήσουν στα στοιχεία του προγράμματος εργασίας για τις απώλειες και τις βλάβες που σχετίζονται με τις κλιματικές επιπτώσεις που θα βιώσουν οι αναπτυσσόμενες χώρες, έτσι ώστε το αργότερο έως την COP 18 να έχουν εξαχθεί οι κατάλληλες συστάσεις (όπως αυτές αναφέρονται στη συμφωνία του Κανκούν).

Επιτροπή Προσαρμογής. Τα κράτη πρέπει να συμφωνήσουν στη σύνθεση, τα καθήκοντα και τις οδηγίες για την Επιτροπή Προσαρμογής ώστε να καταστεί λειτουργική το 2012. Η σύνθεση της Επιτροπής πρέπει να είναι δίκαιη και αντιπροσωπευτική, να βασίζεται σε κατάλληλη επιστημονική κατάρτιση και να απαρτίζεται από στελέχη πέρα των κυβερνητικών αντιπροσωπειών, βασιζόμενη κυρίως σε ακαδημαϊκά στελέχη και μέλη της κοινωνίας των πολιτών. Η Επιτροπή Προσαρμογής πρέπει να υπάγεται στην COP και να υποβάλλει εκθέσεις άμεσα προς την COP. Θα πρέπει επίσης να διατηρεί σχέση με τους υπόλοιπους οργανισμούς που υπάγονται στην UNFCCC.

Εθνικά Σχέδια Προσαρμογής. Τα κράτη οφείλουν να συμφωνήσουν στις οδηγίες και τα περιεχόμενα των εθνικών σχεδίων προσαρμογής. Οι οδηγίες πρέπει να ακολουθούν προσέγγιση διαφανή, κοινωνικά ευαίσθητη που μπορεί να δομηθεί σε κάθε κράτος ανάλογα με τις ιδιαιτερότητές του.

Πρόγραμμα Εργασιών του Ναϊρόμπι (NWP). Στο Ντέρμπαν, τα κράτη πρέπει να συμφωνήσουν στην επέκταση του NWP ώστε να διευκολύνουν την διάχυση γνώσης για τις επιπτώσεις, την ευπάθεια και τις πρακτικές προσαρμογής. Τα μέτρα ανταπόκρισης δεν πρέπει να είναι μέρος του NWP και πρέπει να αντιμετωπιστούν ξεχωριστά κάτω από την ομπρέλα των δράσεων μείωσης εκπομπών.

Περιφερειακά κέντρα και δίκτυα. Τα κράτη πρέπει να θεσπίσουν διαδικασίες για την ανάπτυξη ενός προγράμματος ενδυνάμωσης των περιφερειακών δικτύων και κέντρων, περιγράφοντας τους ρόλους και τα συστήματα διακυβέρνησης.

Το Ντέρμπαν πρέπει να διασφαλίσει την ορθή αντιμετώπιση της προσαρμογής από το συσταθέν Πράσινο Κλιματικό Ταμείο. Ροές πόρων πρέπει να αφορούν δράσεις προσαρμογής ιδιαίτερες στις πλέον ευάλωτες φτωχές χώρες. Θα πρέπει επίσης να διασφαλιστεί η σύνδεση και συνέργεια με άλλα ζητήματα, όπως ο διαμοιρασμός τεχνολογίας και το REDD+.

REDD+

Ενισχυμένη συμφωνία για την Μείωση των Εκπομπών από την Αποδάσωση και την Υποβάθμιση των Δασών (REDD+) Οι εκτιμήσεις για την ετήσια χρηματοδότηση του REDD+ πρέπει να κυμανθούν μεταξύ \$15-40 δις. Τα κράτη επίσης θα πρέπει να προχωρήσουν ακόμα περισσότερο εξετάζοντας και άλλες επιλογές χρηματοδότησης ώστε να κλείσουν το χάσμα μεταξύ των δεσμεύσεων και των πόρων που απαιτούνται για να εφαρμοστούν οι επείγουσες δράσεις REDD+. Το REDD+ θα πρέπει επίσης να βρει πόρους από το Πράσινο Κλιματικό Ταμείο.

REDD+ όραμα και παγκόσμιος στόχος. Τα κράτη πρέπει να ξεκινήσουν τις διαπραγματεύσεις για να συμφωνήσουν σε ένα στόχο αναστροφής της απώλειας δασοκάλυψης έως το 2020. Οι αναπτυσσόμενες χώρες πρέπει να αποσαφηνίσουν τις δράσεις τους για το REDD+ και θα θέσουν στόχους και άξονες δράσεων, βάσει των οποίων θα πρέπει να δοθεί χρηματοδότηση από τα ανεπτυγμένα κράτη. Η προάσπιση του REDD+ πρέπει να επιδειχθεί μέσα από σημαντικές δεσμεύσεις για μείωση των εκπομπών, παράλληλα με το σεβασμό και προστασία των δικαιωμάτων των αυτοχθόνων πληθυσμών και την προστασία της βιοποικιλότητας. Ένα κοινό πλαίσιο για ανάπτυξη πληροφοριακών συστημάτων πρέπει να αποφασιστεί στο Ντέρμπαν, περιλαμβάνοντας ποσοτικούς δείκτες, συνθήκες διαφάνειας και συμμετοχή όλων των εμπλεκομένων. Υπάρχοντα εργαλεία όπως τα πρότυπα του FSC, του CCBA και του CBD, μπορούν να συνεισφέρουν θετικά και πρέπει να αξιοποιηθούν.

Στρατηγικές και σχέδια ανάπτυξης

Ανάλυση και απόδοση οδηγιών για τις στρατηγικές ανάπτυξης χαμηλής έντασης άνθρακα Οι ανεπτυγμένες χώρες πρέπει να τηρήσουν τη συμφωνία τους στο Κανκούν και να δημιουργήσουν στρατηγικές ανάπτυξης χαμηλής έντασης άνθρακα. Η μετάβαση σε

χαμηλής έντασης άνθρακα

οικονομίες μηδενικού άνθρακα έως το 2050 απαιτεί καλό στρατηγικό σχεδιασμό ώστε να διασφαλιστεί η ομαλή μετάβαση σε οικονομικούς, κοινωνικούς και περιβαλλοντικούς όρους. Το WWF παροτρύνει τις αναπτυσσόμενες χώρες να αναπτύξουν κατάλληλα σχέδια δράσης χαμηλής έντασης άνθρακα στο πλαίσιο των προσπαθειών τους για εξάλειψη της φτώχειας και πρόωθηση των αρχών της βιώσιμης ανάπτυξης.

Τα κράτη πρέπει να αναπτύξουν οδηγίες και αρχές για τις στρατηγικές ανάπτυξης χαμηλής έντασης άνθρακα. Στο Ντέρμπαν πρέπει να οριστούν ημερομηνίες για την κατάθεση των πρώτων στρατηγικών από τα ανεπτυγμένα κράτη.

Επίλογος

Το WWF πιστεύει ότι η COP 17 στο Ντέρμπαν είναι μια σημαντική ευκαιρία για να τεθούν οι βάσεις μετάβασης προς ένα νέο και φιλόδοξο καθεστώς που θα ανταποκρίνεται στα πορίσματα των επιστημόνων και στην ανάγκη για παγκόσμια αλλαγή προς όφελος της κοινωνίας, του περιβάλλοντος και των επόμενων γενεών.

Οι ηγέτες πρέπει να αναγνωρίσουν το Ντέρμπαν ως ένα κρίσιμο σταυροδρόμι στην αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής και να μην αφήσουν την ευκαιρία να πάει χαμένη.

Για περισσότερες πληροφορίες

Αχιλλέας Πληθάρας, Υπεύθυνος εκστρατειών πολιτικής, WWF Ελλάς, 210 3314893, a.plitharas@wwf.gr